

သီရိမင်္ဂလာ

မင်းသားနှင့်မင်းမိတ်

စာဖတ်သူသို့

ကျွန်တော့်ဘဝခရီးတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ယခုစာအုပ်ပါ အမျိုးသမီး ကြီး၊ ငယ်၊ လတ်များ နှင့် နံနက်(၉) နာရီမှ ည (၁၁) နာရီလောက်အထိ ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ရဖူးပါသည်။ ။

ထိုအခါ သူတို့ ၏ ဟန်ဆောင်ခြင်း ကင်းမဲ့သော ဘဝအမှန်များကို မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ။

သူတို့ ၏ မွန်းကျပ်သော ဘဝများ ၊ အသံမဲ့ရှိက်သံများ ၊ မျက်ရည်စစ်စစ်များက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ထိရစေခဲ့သည်။ ။

ညနတ်သမီးအဖြစ် ကပြအသုံးတော်ခံပြီး မိုးလင်းလျှင် အိပ်ရေးမဝသော မျက်လုံးဖန်တွတ်တွတ်တို့ဖြင့် ရုံးလာအိပ်နေတတ်သော သူများ ၊

"ပင်ပန်းလိုက်တာ ဆရာရယ်"ဆိုပြီး ဧည့်သည် များ အကြောင်း ရင်ဖွင့်သူများ ၊

ထိုသူများကို ကျွန်တော် လူသားဆန်စွာ နှစ်သိမ့်နွေးထွေးစေခဲ့ပါသည်။ ။

"ဆရာ ဘယ်သူတော့ အဖမ်းခံရပြန်ပြီ တဲ့ ဟု ဆိုလျှင် တရားရုံးတို့ ၏ အချုပ်ခန်းအဝအထိ သွားရောက်နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

ချိုးတတ် ကွေ့တတ်သော ဘဝရေစီးကြောင်း၏ သဘောအရ ကျွန်

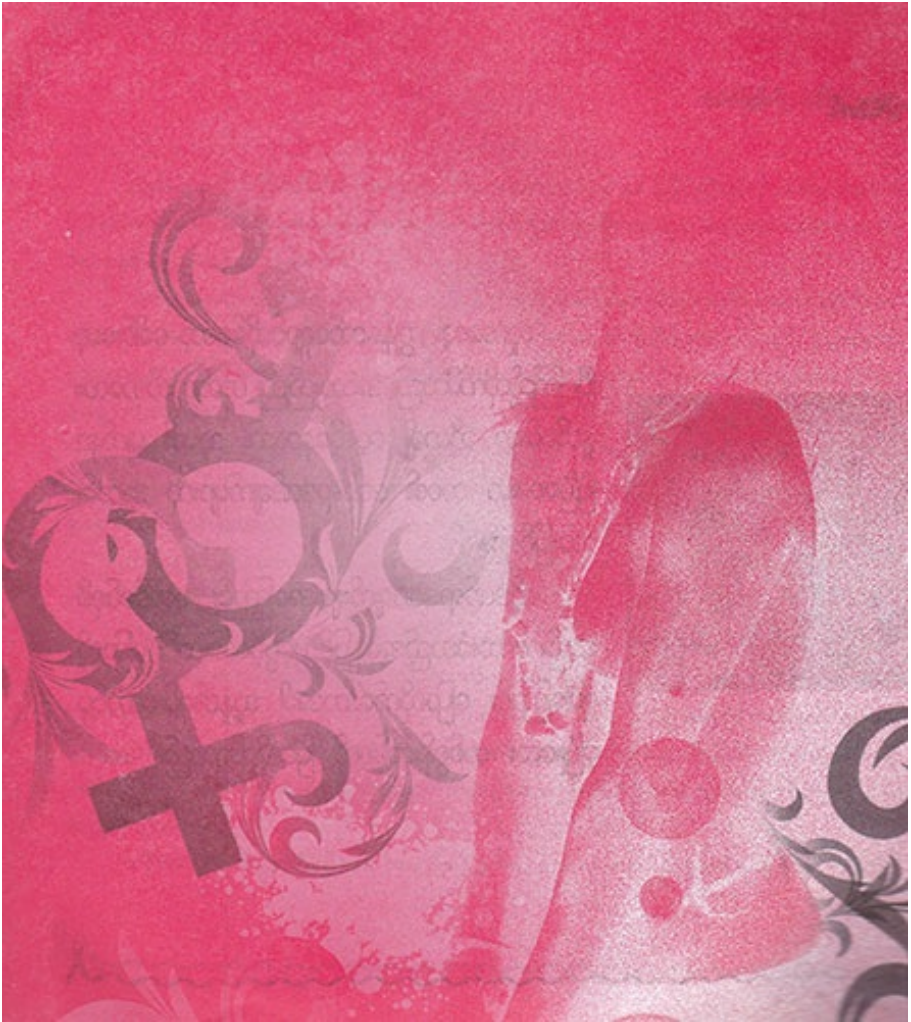
တော်သည် လည်း စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ။

ဖြစ်လာချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ချိန်က ထိတွေ့ဖူးသည့် သူတို့ ၏ ဘဝများကို မှတ်တမ်းတင်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ။

ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က သူတို့ ၏ ဘဝသည် "ဟောဒီလိုပါ"ဟု ပြောပြချင်မိသည်။ ။ သူတို့ ၏ ဘဝသရုပ်အမှန်သည် လူအများ ထင်သလောက် မလှပ၊ မချိုမြိန်ပါ။ ။ ထိုဘဝသရုပ်မှန်ကို ကျွန်တော့်စာဖတ်ပရိသတ်များ ၊ ခံစားနားလည်ပေးနိုင်ပါလျှင် ဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ရေးရကျိုးနပ်သည် ဟု ခံစားရပါသည်။ ။ ။

လေးစားစွာဖြင့်

သဲအောင်

သူကလေး ကျွန်တော်ရှေ့ဝင်ထိုင်တော့ ခေါင်းမောပြီးကြည့်လိုက်မိ
သည် ။ အသားညိုညို၊ တုတ်တုတ်ကလေး၊ နှုတ်ခမ်းမှာ ဆီတချို့ ဝှေ့
လို့ နေသည် ။ သူမ၏ မျက်နှာ ပြဲပြဲလေးမှာ ဘဝ၏

ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို အထင်းသားမြင်ရ၏။

ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ အကြောင်း စတင်စပ်စုမိသည် ။ စကားခံ သည့်အနေဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ ရပါကြောင်း ပြောလိုက် သောအခါ သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ ပဲ့ပြုံးလေး တစ်စွန်းတစ်စကို မြင်လို က်ရသည် ။

ကျွန်မနာမည်က ငြိမ်းငြိမ်းအိ (နာမည်လွှဲ) အခု အသက်က (၂၁) နှစ် ရှိပြီ။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမကတော့(၄) ယောက်ရှိပေမဲ့ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက တော့ ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်ဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့ က တောမှာ ပဲ နေတော့တယ်။အခု ကျွန်မနဲ့ ညီမလေးပဲ ကျန်တယ်။

အဖေနဲ့ အမေက ရန်ကုန်ကို တောကနေတက်လာတာ။ ပုဇွန်တောင်မှာ အိမ်ငှားနေပြီး အဖေက ဆိုက်ကားနင်းတာ၊ အမေက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းပေမဲ့ သူများ အိမ်မှာ အဝတ်လိုက်လျှော်တယ်။ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မကို ရွာမှာ ထားခဲ့တာ၊ အဲဒီအချိန်ကစလို့ အဖေရောအမေရော တောပြန်မရောက်တော့ဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက စိတ်နာတယ်ထင်ပါတယ်။

သူပြောတဲ့ တောဆိုတာ ပုသိမ်ခရိုင်ထဲက တောရွာလေး တစ်ရွာပါ။

ပုဇွန်တောင်ရောက်တော့မှ သမီးကိုမွေးတာ။ အဖေက အရင်ဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ သမီးနဲ့ အမေနဲ့ မြောက်ဒဂုံပြောင်းနေတယ်။ အဲဒီမြောက်ဒဂုံဘက်မှာ ပဲ ညီမလေးကိုမွေးတာ၊ အမေက ဗောင်းတော်ချုပ်ထိုးတယ်။

တစ်နေ့ (၄၀၀၀) လောက်ရတယ်။ အမေက တီဘီရှိတော့ ကလေး

ကို နို့မတိုက်နိုင်ဘူး။ နို့ဘူးပဲတိုက်ရတာ ကြာတော့ အိမ်စရိတ်မခံနိုင်တော့ဘူး။

ဒါနဲ့ မြောက်ဒဂုံနာရီစင်နားက တော်ဝင်အိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ရေးမှဦးလေးတွေရှိတယ်။ အဲဒီကို ပြောင်းနေပြီး သမီးက ပန်းရန်ဝင်လုပ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သမီးအသက်က (၁၃) နှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီမှာ က ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ သဘောမျိုး ပေးထားတယ်။ တစ်နေ့ (၂၅၀၀) ရတာပေါ့ ။ (၄)၊ (၅) လလောက် ဝင်လုပ်ရင်းနဲ့ အမေ့ကို ဆေးကုသေးတယ်။

တစ်နေ့မှာ သမီးက မြောက်ဒဂုံမှာ ရှိတဲ့ အဒေါ်တွေအိမ်ကို သွားတာ ။ ငှက်ပျောသီးဆိုင် ရှိတယ်လေ။ အမေတို့ ဘက်က အမျိုးတွေက ပိုက်ဆံမရှိပေမဲ့ အဖေဘက်ကအမျိုးတွေက ပိုက်ဆံရှိတယ်။ သူတို့ က ငှက်ပျောသီးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

သမီးက အဲဒီငှက်ပျောသီးကို အမေစားမှာ စိုးလို့ ငှက်ထားတာ အမေက ရင်ကျပ်ပန်းနာရှိလို့ စားမှာ စိုးလို့ ။ အဲဒါ ညီမလေးက တွေ့သွားပြီး အမေ့ကို သွားကျွေးတယ်။ အဲဒီမှာ အမေက ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါပြန်ထပြီးသေသွားရော။

အမေဆုံးတော့ သူဌေးက ပိုက်ဆံ (၆) သောင်းပေးတယ်။ သေစရိတ်ပေါ့။ ရက်လည်တွေဘာတွေ ပြီးတော့ သမီးတို့ ကို ရွာပြန်ခေါ်သွားကြတာပေါ့။ ရွာမှာ ကျတော့ သမီးလုပ်တတ်တဲ့ အလုပ်မရှိဘူးလေ။ သမီးကလည်း အလုပ်လုပ်မှ နေတတ်တာဆိုတော့ ရွာမှာ ခဏပဲနေပြီး ညီမကိုလက်ဆွဲပြီး တောင်ဒဂုံအလုပ်ကိုပဲ ပြန်လာတာ။

တောင်ဒဂုံအလုပ်ဆိုက်မှာ လုပ်နေရင်းနဲ့ သူ့ဝမ်းကွဲအစ်မက ခဲအိုနဲ့ သမုတ်လို့ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ပြီး လှိုင်သာယာက အဒေါ်အိမ်ကို ရောက်ပြီး ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး သွားရပုံကို ပြောပြပါတယ်။

လှိုင်သာယာ အဒေါ်အိမ်ရောက်တော့ သမီးက စက်ရုံဆင်းမယ်ပေါ့။ အဒေါ်ဆီမှာ မွေးစားသမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီအစ်မက နင် စက်ရုံမဆင်းနဲ့ တဲ့ ၊ သူက စင်တင်မှာ သွားလုပ်တာ၊ သူပြောပြတာက နှစ်နာ ရီခွဲလောက် ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းထဲဆင်းထိုင်ရတယ်တဲ့ ၊ ခေါ်ရင်လိုက်သွားရတယ်။ ငါးထောင်တန် ပန်းကုံးတစ်ကုံးရရင် ကိုယ်က နှစ်ထောင်ငါးရာ ရတယ်ဆိုတော့ သမီးလည်း လိုက်သွားတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ မိတ္ထီလာစင်တင်ကို ရောက်သွားရော။

အဲဒီဆိုင်ရောက်တော့ သီချင်းဆို ရတာပေါ့ လို့ ပြောပြတဲ့ သူ့ပုံက ရှက်နေပုံပါပဲ။

ဆိုင်မှာ က (၁၀) နာရီလောက်ဆို သီချင်းဆိုရတယ်။ ရောက်စကတော့ ဝိုင်းမထိုင်ခိုင်းဘူး။ KTV တော့ ထိုင်ရတယ်။ (၄)၊ (၅) ရက်နေမှ သမီးကို ထည့်ပေးတာ။

ဒီအလုပ်လုပ်ဖြစ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အခုလို ပြောပြချိန်မှာ အသံတုန် လာပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာပါတယ်။

ကျွန်မမှာ ရည်မှန်းချက်ရှိတယ်။ သမီး အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ထားပြီ၊ သူတို့ တွေက မောင်နှမစိတ် မရှိကြဘူး။ သမီးမှာ ညီမလေးရှိသေးတယ်၊ အဲဒီညီမလေး ကောင်းစားဖို့ ဒီအလုပ်လုပ်ကိုလုပ်တာ။

သူ့ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ငွေရှစ်သောင်းနဲ့ ပေးအပ်ခဲ့တာလည်း ညီမလေး အတွက်ပါပဲတဲ့ ။

ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ခါစတော့ ကြောက်တာပေါ့။ နောက်တော့လည်း ဘဝက သင်သွားတာပါပဲ။ စာမတတ်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဘယ်သွားသွား အစ်မနဲ့ ပဲ သွားတာ။

တကယ် စာမတတ်ဘူးလားလို့ ကျွန်တော် တအံ့တဩနဲ့ မေးလိုက်တော့ မပွင့်တပွင့် လေသံနဲ့ ကိုယ့်နာမည်တော့ ကိုယ်ရေးတတ်တယ်လို့ ပြောပါတယ် ဆက်ပြီး ...

သူငယ်တန်းအထိနေဖူးတော့ စာနည်းနည်းဖတ်တတ်တယ်။ အဲဒီ မိတ္ထီလာဆိုင်မှာ ငါးလလောက်ကြာတော့ ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့တယ်။ အဒေါ်တွေဆီကိုပေါ့။ အဒေါ်တွေကလည်း မိသားစုများ တယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ "အမေ သမီးအလုပ်ထွက်လုပ်ရမလား" ဆိုတော့ လုပ်ချင်လုပ်ပေါ့"တဲ့ (သမီးက အဒေါ်ကို အမေပဲ ခေါ်တာလေ) အဲဒါနဲ့ အနှိပ်ခန်းရောက်သွားရော။ ။

အနှိပ်ခန်းဆိုပေမဲ့ အရောပေါ့၊ နှိပ်လည်း နှိပ်တယ်၊ ဧည့်သည် နဲ့ အဆင်ပြေရင် နေလို့ ရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ အဒေါ်က ပိုက်ဆံလိုလို့ ဆိုတော့ တစ်သိန်းပေးလိုက်ရတယ်။ တကယ် သမီးရတာမှ ကိုးသောင်းလောက်ရယ်။ သမီးက အသစ်ဆိုတော့ ဆက်ရှင်သိပ်မရဘူး။

အဒေါ်တွေက ထန်းရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားပေမဲ့ မိုးရာသီဆို အရောင်းပါးတာကြောင့် ငွေကြေး အဆင်မပြေမှုတွေ ဖြစ်လာတိုင်း ဆူပူတတ်တာကြောင့် အဲဒီအချိန်ဆိုရင် အိမ်ကထွက် လာပြီး အနှိပ်ခန်းမှာ ဘဝကို ကျင်လည်ဖြစ်တယ်တဲ့ ။

တစ်ခါတစ်ခါလုပ်ရင် (၄)၊ (၅) လလောက် ကြာတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ကို (၃) ကြိမ်ဝင်ရတဲ့ နေ့ရှိသလို၊ (၆) ကြိမ်၊ (၇) ကြိမ် ဝင်ရတဲ့ အခါလည်း ရှိတယ်။ အနှိပ်သီးသန့်ဆိုရင် တစ်နေ့ကို ငါးရာရတယ်။ အရောဆိုရင် (၁၀၀၀) ရတယ်။ ပိုက်ဆံကတော့ မစုမိပါဘူး။ ပိုက်ဆံရလာလိုက် အဒေါ်ကိုပြန်ပေးလိုက်ဆိုတော့ သမီးလက်ထဲ တစ်ပြားမှ မစုမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လိုချင်တာတော့ ဝယ်ပေးပါတယ်။ သမီးညီမလေးကိုလည်း သူ

တို့ ပဲ ကြည့်ထားတာလေ။ အခု သမီးညီမလေးကို နားကပ်ဆင်ထားတယ်။

ညီမလေးကို နားကပ်ဆင်ထားတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို အားရဝမ်းသာ ပြောပြတာပါ။ ဆက်ပြီး ...

အခု အဖမ်းအဆီးတွေများ လာတော့ အနှိပ်ခန်းတွေလည်း သိပ်အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ်တွေလည်း နားရတာပေါ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းပုံကို ..

အခုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ Phone ချိတ်ထားပြီး ဧည့်သည် လိုက်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ချိတ်ပေးတာပေါ့။ မဆိုးပါဘူး၊ တစ်ခါလိုက်ရင် (၃)၊ (၄) သောင်းလောက် ရတယ်။

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အနှိပ်ခန်း (အရော) ရဲ့ သဘာဝကို ဒီလို ပြောပြတယ်။

ပထမဆုံး ဧည့်သည် ကို (၂၅၀၀) နဲ့ အနှိပ်သန့်သန့် လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ကောင်မလေးက လုပ်မှာ လားလို့ ညှိပြီး သွင်းတာ၊ တချို့ဆိုင်တွေက ရှစ်ထောင်ယူတယ်၊ တချို့ဆိုင်တွေက သောင်းကျော်ယူတယ်။ ပြီးမှ ကောင်မလေးနဲ့ ဧည့်သည် နဲ့ ဈေးညှိရတာပေါ့။ သူတို့ တစ်ထောင်ပေးလည်း ယူရတာပဲ၊ နှစ်ထောင်ပေးလည်း ယူရတာပဲ၊ ဆိုင်ကတော့ ဘယ်လောက်ယူယူ၊ ကျွန်မတို့ က တစ်နာရီ တစ်ထောင်ပဲရတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆိုင်က ကွန်ဒုံးတွေတစ်ခါတည်း ပေးလိုက်တာ၊ အခန်းကတော့ ကာထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ လိုက်ကာလေးပဲ ခြားထားတာ၊ အသံတွေလည်း ကြားနေရတာပေါ့။ သမီးတို့ က ရှက်တော့ ရှက်တာပေါ့ ။ ဧည့်သည် ကတော့ ဘယ်ရှက်မလဲ။

အနှိပ်သီးသန့်လည်း သူလုပ်ဖူးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီ အနှိပ်ခန်းသီးသန့်လုပ်ရင်း သူဌေးနဲ့ စကားများ ပြီး ပုသိမ်ကို ထွက်သွားလိုက်သေးတယ်တဲ့ ။ ပုသိမ်ကပြန်လာတော့ တာမွေဘက်က အနှိပ်ခန်းတစ်ခု ရောက်သွားတယ်။

တာမွေက အနှိပ်ခန်းမှာ ရည်းစားရပါလေရော၊ သူက ကားမောင်းတာ၊ သူက သမီးအပေါ် ကောင်းပါတယ်။

လက်စွပ်တစ်ကွင်းလုပ်ပေးတယ်။ ဖုန်းလည်း ပေးကိုင်ထားတယ်။ အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ပေးတယ်။ အခုတော့ ပြတ်သွားပါပြီ။ အဒေါ်က သဘောမတူလို့ လေ။ အဲဒါနဲ့ ဖုန်းတွေလည်း ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ ။ အနှိပ်ခန်းမှာ လုပ်ရတာလည်း မလွယ်ပါဘူး။ အနှိပ်ခန်းကို ရဲဝင်ဖမ်းရင် ပြေးပေါက်မရှိဘူး၊ အားလုံး အလုံလုပ်ထားတာလေ။ ကျွန်မသူငယ်ချင်း တချို့ကတော့ ထောင်ကျသွားကြတယ်။

အခုတော့ ဖုန်းဆက်တဲ့ ဇယားလေးပဲ ကနေတာ အေးပါတယ်။

အမေနဲ့ ညီမလေးကို ပန်းရန်လုပ်ကျွေးဖူးတယ်။ အိမ်ဖော်လုပ်ဖူးတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အနှိပ်ခန်းလောကကို ကျင်လည်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ၊ အခု စကားပြောနေတဲ့ အချိန်မှာ လည်း လှိုင်သာယာက အဒေါ်အိမ်ကိုပြန်ပြီး၊ ပိုက်ဆံရှာဖို့ ဒီလောကထဲကို ပြန်ဝင်ဖို့ မိတ္တီလာကို ပြန်မယ်လို့ ရည်ရွယ်နေပါတယ်။

အသက်ကြီးလာရင်တော့ ဆိုင်ကလေးဖွင့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်။ သို့ပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူးလို့ ညည်းပြောလေးပြောပြသွားပါတယ်။
